

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, нездолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

ЧИ СПРАВЖНЯ

Людино! На тебе дивиться Україна.
Що сталося з тобою відколи ти вільна?
Багатьма волелюбцями завойована,
Бунтарями на шпалях відстоювана,
Нарешті Господом тобі подарована
— Незалежність, відданими їй омріяна.
Людино! Чи ж справді незалежною стала?
Чи ти перед лукавим хребта не згинала?
Не зраджуй людину свою Україну:
Друзями чи братами май кого хочеш, —
Ворогів, що мріють про її руїну,
На свято для чого з собою волочиш?!

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Справжня незалежність святкується, чи ні, видно з того, хто її святкує.

Сьогодні її святкують й ті, хто засуджував до розстрілу борців за незалежність: КГБісти, які вибивали з людини найкращі душі, судді що засуджували до розстрілу сьогодні пенсії найбільші отримують за це. Чи ж це справедливо? Чи не заробили вони своєю вірністю підлості і злу посидіти трохи в тюрмі та пожити на четверть прожиткового мінімуму? Та вкупі з тими нинішніми, котрі причетні до того, що ми бідніємо, а багаті багатіють ще й героями їх виставляють, за те що з нас шкуру здирають.

ВЛАДА 2006 - ГО У СВЯТІЙ СОФІЇ

(Під час святкування дня незалежності)

Стоять і лупають очима оті, хто брехнею народ наш оточили: „Линемо в молитвах, молимо Духа Святого, Сина і Отця, щоб ми вірними лишилися до кінця...Боже Великий, Єдиний, нам Україну храни...”

Кислі писки грішних правителів, що перед очима всіх ми бачимо — їхні гріхи...Чи ж бачим, Господи, якими ми були, коли були лихі? Чи ж не через нас, лукавих, оці правителі правлять, що багатих славлять, а з злидених сім шкур луплять?

Іван Висновок

ШАНОВНІ СПІВВІТЧИЗНИКИ!

15 років тому ми отримали історичний шанс на побудову незалежної соборної Української держави. За втілення ідеї незалежності було пролито багато крові нашими предками. З розвалом радянської імперії в 1991 році ми набули можливості втілення ідеї та мрії Великого Тараса в реальність. Але скористатися Божою милістю не можемо до сьогодні.

Маємо власну Конституцію, світове визнання, маємо нове покоління, що не прагне до світлого минулого, маємо власний народ, що вмирає та понад сім мільйонів поневіряються за кордоном у пошуках заробітку, щоб утримувати рідню на Батьківщині. Ми маємо гарний народ, що не навчився вибирати собі керманів, завдяки своїй пасивності та нерозбірливості.

За півтора десятка років початку державотворення, ми

Від редакції. Приємно бачити наших правителів в храмі Божому. Але ми люди і можемо бачити лише їхні обличчя. Бог же бачить й серця. І тому попереджує, щоб ніхто не виявився в числі тих, що лише устами наближаються до Бога і славлять Його, а серцями далекі від Нього. Бо Той, Хто судить наміри і помисли сердечні, бачить й задуми обдирання народу. Ми бажаємо нашим правителям мудрості в управлінні нашою країною, щоб зробити нашу Україну щасливою у

опинилися в даний час, найбільше до межі втрати незалежності.

Замість доброго „царя-батюшку”, ми отримали безладдя, що веде до повернення попереднього режиму, або ще гірше — ролі молодшого брата в новій світській імперії. Ми не маємо жодної національно-патріотичної сили у вищому законодавчому органі держави, хто б своїми ідеологічними засадами стверджував державотворчу національну політику.

Тож пора усвідомити себе дійсно Українським народом, покорити у собі раба, полишити комплекс меншовартості і неповноцінності, та проявити національну свідомість у захисті інтересів власного народу у Своїй Богом Даній Країні.

І тільки тоді будемо спроможними зайняти гідне місце у Європейському співтоваристві.

З нагоди цієї доблесної дати — проголошення Дня Незалеж-

Господи. Щоб дякували їм за це не лише їхні діти, внуки, а й вдовиці і весь народ український, живучи в радості, достатку і добробуті. Хай кожний святкуючий загляне в своє серце, очистить його від неправди і зла, щоб полилися звідти джерела життя. Добре пам'ятати б правителям про відповідальність особисту й своїми поколіннями перед Богом і не лише за невірні вчинки, а й за ті, що могли б зробити (маючи владу, фінанси, час) та не зробили.

ності, для усіх свідомих земляків — прийміть найщиріші вітання та побажання від громадсько-політичного об'єднання демократичних сил „Наша Славутчина”, Миської та Районної організації, Всеукраїнського об'єднання „Свобода”, „Асоціації підприємців міста Славута і району”, Благодійного фонду Хмельницької області „Пам'ять нащадкам”, Миськрайонної організації політв'язнів та репресованих.

Зичимо Вам міцного здоров'я, щастя, добробуту та злагоди кожній родині, успіхів у ваших справах, творчої наснаги та наполегливості в побутові омріяної незалежної квітучої України!

Нехай Господь посилає вам мудрість у виборі майбутнього для себе та своїх нащадків.

За дорученням організації, з повагою і низьким укліном: **Василь Гонюк, Леонід Отвиць, Казимир Шептицький.**

Коротенько про цікаве в Нетішині ПСЕВДО ДЕМОКРАТІЯ В НЕТІШИНІ

В Будинку Культури міста Нетішин 22.08.06р. з ініціативи Міського голови Олександра Смишляєва проведено громадські слухання (ГС) з питань, які не змогли вирішити депутати і міська влада.

Одне з них будівництво аптеки „Глорія”, яку запроєктовано будувати біля торгового центру. За задумом це цілодобова аптека з пільгами для пенсіонерів та інвалідів. Аптека „Глорія” в Нетішині вже діє в музичній школі й надає такі пільги. Ця, будується ще й з пандусом для заїзду інвалідів на колясках. В нашій газеті розмова вже велася: кому вигідно й кому не вигідно прийняття рішення (до речі досить легітимно) сесією Ради, про дозвіл на її будівництво.

Треба сказати, що обговорення як й тоді зводиться до суперечки тих, хто хоче збудувати і тих, кому вона поперек горла, а от ті для кого будуються, то ті ще не цікавляться, а очікують, що їм подадуть. Мало захищені ще й тому мало захищені, що ще не навчилися захищати своє загалом — воно для них ще нічим — колгоспне. Тому вирішують за них без них. Хоч нагоду прийняти участь в обговоренні уже дають. Зауважу, що (виставленому за керівника ініціативної групи протесту Стасюку Миколі Модестовичу) за три тижні вдалося набирати аж 180 підписів мешканців міста в підтримку інтересів зацікавленої сторони у тім, щоб не будувати аптеку - конкурента. Але ж це не 18 000 тих, що як правило приймають участь в голосуванні в Нетішині. Отже, у тих хто бачив, як активно збиралися підписи проти будівництва аптеки, є підстави вважати, що решта мешканців, яких в сто раз більше — не проти такого будівництва. Крім цього, спостережливому за цією кампанією недопуску конкурента, очевидно, що ніхто не намагається діяти законно. Наприклад через суд, — визнати рішення про будівництво незаконним, а хоче законне будівництво - дозволене рішенням ради, підбурюючи населення на протест, виставити ніби не-

потрібним місту. Оскільки газету ВМ запросили на ГС в особі А. Г. Войтка, то він приймав участь, але більше запитаннями, щоб розібратися в обставинах.

З'ясовано, що була аптека державна в Нетішині за містом, але коли почалася приватизація, то ловким маневром вона з державної перетворилася на декілька приватизованих аптек - кіосків. Господарем однієї стала кажуть Бугаєва Наталя в приміщенні торгового центру. Отже, не без участі Наталі Бугаєвої, за містом аптека стала не потрібною. Ні, непотрібною не людям, не хворим, бо нам потрібна така і сьогодні, адже в ній готували ліки, а не лише привозили, щоб торгувати готовими, як це сьогодні. Заважала вона тим, хто прихватував, а вони впливові, весь час нетішинці їх в депутати обирають, тож „нічию” аптеку потрібну хворим закрили. Хворим чим більше аптек тим краще, бо є надія, що ліки дешевшими стануть. А що буде з аптекою Бугаєвої Наталі, якщо перед нею збудують кращу й дешевшу? Зрозуміло.

Оце й є та проблема, яку хочуть вирішити ніби громадськими слуханнями. Решта все надумане. Наприклад, байочка про те, де будуть податки платити? Де той, хто дає дозвіл на будівництво, скаже платити — там і будуть! Хіба не так? Так. Інша справа, не дуже вкажеш де відкривати аптеку, бо якщо місце не дохідне, то кому ж воно треба — ринок диктує правила. Набудується в центрі стільки, що на околицях стане вигідно торгувати і стануть будувати й тут. Треба сказати, що варт пані Наталі Бугаєвій так переживати. Не без її допомоги занехалася державна аптека з дешевими і пільговими цінами, але ж терпіли мало захищені міста, то ж, якщо вона одна потерпить сусідство аптеки — витримає конкуренцію, знизивши ціни, то мало захищеним, дасть Бог, полегшає. І для міста вигідно, бо звільниться приміщення в тіснім торговім центрі.

Друге питання, з яким не впоралася влада — це розширення першого поверху в готелі „Горинь” під „Уксімбанк” та супермаркет типу „Сільпо”. У цій розмові мене вразило те, що готель лише місяць (та й це мабуть тому, що треба дозвіл на розширення), як платить місту податки. Цікаво, бо ж в неприбуткову (в яку держава не вклала жодної копійки) газету ВМ, що була на квартирі і то податківці двічі приходили шукати чи не ховає прибутку — тобто податку, а це готель — багатоповерхова споруда збудована на наші чималі кошти. Кого ж державні служби ловлять? Де шукають обкрадачів міста і держави?

Що ж стосовно справи ГС, то хочеться знати детальніше, що то нам пропонують, та чи нема кращих пропозицій, вигідніших умов? Якщо це дійсно вигідно місту, то навіщо продавати kota в мішку? Розкрийте проблему, винесіть належно на люди, а після вкажіть кого з влади відповідального за її вирішення ми слухаємо — якщо то громадські слухання.

Як я розумію ГС — це, коли слухають когось відповідального від влади, як він прийняв або чому не прийняв те чи інше рішення, вирішив чи не вирішив ту чи іншу проблему.

Це ж, що відбулося, це ніщо інше, як намагання зробити вигляд, що перед прийняттям рішення влада ніби обговорює його з народом. Влада ж має пам'ятати існування конфлікту інтересів населення і підприємців та приймає рішення в інтересах населення міста.

Але у чому її винуватити, що ж робити владі, якій хочеться виглядати демократично, а демократів нема. Хапуги завжди активні, люди ж доброї волі ще чогось чекають. Пора за добру справу по закону братися, тих, хто нахапався до закону привчати й від влади щирості вимагати, та дякувати Богу, що створив обставини і дає нам мерів, які вже сприяють цьому.

Іван Висновок

НА РЕМОНТ ШКОЛИ ГРОШІ ДАЮТЬ ... ХАЕС

В Нетішині школа №4 тріснула, щілина — місцями й рука пролізе, місцями будівля провалюється. Ще минулого року багато говорилося про небезпеку для учнів і вчителів, але й сьогодні навчання починаються з нею. Замовником цієї школи була ХАЕС. Здала її в експлуатацію отакою що вона тепер на очах розвалюється. Гроші взяла нормальні. А тепер на ремонт власних недоліків знову візьме. Не спішить робити попереджувати можливість трагедію, а чекає її, щоб певне і гарантовано якомога більше отримати на ремонт.

На зустрічі 22.08.06р. з мером Смишляєвим Олександром Євгеновичем на запитання журналістів з цього приводу, він пояснював, що небезпека є, каже: „я б на місці керівника освіти не допустив до навчання дітей.” Казав також, що поки лише не будуть займатися в спортзалах. Що ніби температурні шви виділяють найбільш небезпечні частини школи і це, мовляв, знижує небезпеку. Та, певне, це не так, бо тріщини не по швах і картини, як може розсунутися школа, ніхто не намалював.

Тому треба, щоб хтось взяв на себе усю відповідальність за безпеку навчання у цій школі. Не розумно допустити перебування у школі людей без гарантії їх безпеки, коли очевидна небезпека.

Якби дали гроші школі, чи хоч місту, то біда б швидко ліквідувалася. Але тандем: НАЕК, Гладунок, ХАЕС — давній, вони гроші з поля зору не випускають. Навіть тоді, коли від цього залежить життя людей. А оскільки вирішити кому ділити гроші всередині тандему — важко, то можна й жертв дочекається. Хай Бог милує.

Наталія Задума

К о р о т е н ь к о п р о ц і к а в е в Н е т і ш и н і В НЕТИШИНІ ВОДА ТЕЧЕ ПІД ЛЕЖАЧИЙ КАМІНЬ

Наразі мешканці Нетішина спостерігали, як, то ЖКО, то ВП ХАЕС вивішували об'яви, щоб люди за воду платили: ЖКО писало — ЖКО, а ВП ХАЕС — щоб ХАЕС платили.

Гадаю, швидше за все, що люди не поспішають, але очікують, чим ця комедія скінчиться. А то, заплати одному, потім інший заявить права і ще плати.

Дивно людям, чого це раптом ХАЕС захотіла плати за воду? Як вона каже: її насосні станції, її водогінні мережі — отже вода ВП ХАЕС, тож ніби не зрозуміло за що ЖКО бере платню? Але ж так є десятки років. Раніше ХАЕС влаштовувало, що вона обслуговувала ці водогінні мережі і те, що місто заглядало їй в руки, але сьогодні є план передачі всіх невиробничих об'єктів. Згідно якого ХАЕС треба віддати усі комунікації водопостачання, а місту взяти. Віддати хочеться без зусиль, те чим користувався. Коли користувався, то отримував кошти й за те, щоб система водопостачання місту відповідала нормам. Місту ж треба взяти таке, щоб з ним потім як можна менше замороки мати, і щоб працювало справно, тобто — відповідне нормам.

Як знати чи водогін нормальний? — Знають, і там, і там.

Споживачі теж усім відомі — це ті, хто платять за воду. Тож треба кожно-

му споживачеві перекрити загірну арматуру, а насоса не вимикати щоб побачити скільки води пливе куди хоче безкоштовно. Хтось подумає що це мало, мовляв: там хтось десь „врізався” в мережу підпільно, скільки там вкрадеш. Є певне й такі, але це дійсно — дріб'язок.

Бо, не перевіряв, але вельми вірогідно, що більша розтрата води буде в нікуди, ніж та що враховується.

У чім тут справа? Мережа водогону давня металева лежить переважно (по проекту) на семи метровій глибині, тому що ґрунти сипучі (пісок) і рухливі, можуть поламати мережу. Частина водогону ремонтувалася і труби клалися не на проектну глибину, частина магістральної мережі взагалі тимчасова, замість 300 см. в діаметрі покладено 150 (від світлофора до моста на Хлібозавод). Експлуатаційники мережі водогону ремонтують там, де вода виходить на поверхню, а де вода йде в пливун у підземні води, там вона нікого не хвилює. А, між іншим, це ця різниця в оплаті за воду між тими хто платить за лічильником і хто платить вп'ятеро вдесьтеро більше без лічильника.

Отже, є проблема досить серйозна. Якби місто взяло її на себе, то й можливо, що не змогло б її вирішити. Тому мер міста О. Смишляєв і начальник ЖКО сьогодні правильно вимагають від

ХАЕС вирішити її перед тим як передати. ВП ХАЕС здаватися в амбіціях не хоче, щоб нагиснути вимагає з населення плату за воду, щоб місто позбулося доходів. В інших містах замовник і експлуатаційник один — місто. В Нетішині два господарі, один брав гроші за капітальні ремонти магістральної мережі, а експлуатував інший внутрішні водогони і теж брав гроші, а про майбутнє водогону не дбав ніхто. Якби там не було, то тепер ВП ХАЕС повинна передати те що збудоване для міста, але справним. Вона хоче збути гнилу не придатну для експлуатації мережу.

Чим це закінчиться? Хоч справа у суді, та гадаю ВП ХАЕС вмовить місто взяти мережу водогону з насосними станціями у тім стані, який є, компенсуючи частково потребу в коштах для доведення її до норми. Піде вона на це, бо суд програє і їй це відомо. Місто ж, якщо спокуситься навіть на великі кошти, буде мати велику проблему, яку вирішить не швидко.

Краще буде поставити в залежність роботу блоків від вирішення багатьох соціальних проблем міста. Та, щоб так поставити питання, треба активізувати громадський вплив з вимогою, щоб влада міста спромоглася прийняти відповідне рішення.

Григорій Цвях

Ц М О К О М В З Я Л О Н Е В І Д І Р В А Т И

Нетішинський вісник № 32 (1273) за п'ятницю 11 серпня 2006 року опублікував статтю „Нас обважують і обраховують”. Як завжди, стаття Тетяни Онісімчук журналістськи гарна. Усе розписано й щодо того, як є і як має бути. Наприклад, про як є написано, що на „зеленому” ринку з усієї кількості підприємців лише в одного були клеймовані ваги. Що у решти підприємців, як свідчать результати рейдової перевірки (яку провела 4 серпня рейдова бригада: Людмила Рудик, спеціаліст з питань захисту прав споживачів відділу з питань торгівлі та побутового обслуговування виконкому, Оксана Третяк, спеціаліст цього ж відділу, Олена Кальчун, адміністратор КП „Торговий центр”, Тетяна Онісімчук, завідувача відділом редакції газети „Нетішинський вісник” та співробітники міського відділу внутрішніх справ Сергій Климець та Валентин Антонюк), за інформацією з цієї статті, ваги не відповідали вимогам Держстандарту: неповірені, несправні, без скла... Мало того — точність зважування майже на кожних мала відхилення від 10 до 25 грам на 1 кілограм.

А про те, як має бути — написано, що суб'єкти господарювання, які здійснюють торговельну діяльність і надають послуги споживачам, повинні мати контрольні ваги для ви-

мірювання. Інформація про їх місцезнаходження повинна бути вивішена у місці, відному та доступному для покупців. Контрольні ваги повинні бути електронними або механічними безгірними і мати ціну поділки не більше 2 г та найбільшу межу зважування не менше, ніж 10 кг.

Написано й про те, кому це написано — нам споживачам. Мовляв, Правила є, їх необхідно пам'ятати не тільки тим, хто займається торговельною діяльністю, а й нам, споживачам, щоб не бути ошуканими.

Тепер усе зрозуміло. Вірогідно, що стан справ з обважуванням і обрахуванням такої крикливий і гидкий, що комусь (або усім) з органів, що відповідають за порядок в цій галузі (наприклад: міліція, прокуратура, податкова, депутати, фіктивні громадські організації підприємців і споживачів...) — стало або соромно (що малоюмовірно), або лячно, що як щось трапиться, то з крайнього можуть й запитати. Тож, щоб запобігти неприємності, організували рейда і знову, на роки, хай собі обважують, обраховують спокійно. „Віснику малозахищених” не важко назвати прізвища тих відповідальних перед народом посадовців (не за рейди, а за те, щоб не обважували і не обраховували), але ж не будемо забирати хліб у колег з

„Нетішинського вісника”, та й може й самі ті, кого це стосується, пояснять мешканцям — споживачам „зеленого” ринку, чому (!?) нас стабільно, і масово, і вагомо ж (10-25г на 1 кг щоденно — за рік мільйон набереться), відкрито і нагло обкрадають під покровом тих, хто рейди організовує і статті замовляє. Чи не так? Так. Бо не рейди, нас платників податків, цікавлять, а те як ті, хто з наших податків отримує зарплати і пільги (держслужбовця, депутата) забезпечує, щоб нас не обкрадали. Щоб, не як за радянських часів контролер, як п'явка вп'явся у продавця і смоктав собі в кишеню постійно, а нам споживачам для звіту рейд організовував. І за підприємця треба попіклуватися. Не буде кожен на одну вагу тримати ще одні контрольні ваги, а от одні на цей риночок можна організувати, та хто це зробить? Рейд легше.

Василь Зуб

Від редакції. Із слів одного інваліда, який спостерігав за продавцями в магазинах міста Нетішин: з 10 — 7 продавців нечесні, обраховують. Не лише на грамах, а й на підрахунках на калькуляторі. На 4 гривнях 1 гривню можуть вкрасти. Як він їх зловив раз — другий на гарячому — вони переставали з нього брати. А з інших, більш довірливих?...

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) авторів В.А Дмитрик Л.А Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуки опрацюємо і теж опублікуємо. Початок в номері Вісника Малозахищених №1(34) 2005р.

(котія розповіді)

Люди бідні горілку душили, продавали, щоб якось з податками, із облігаціями розрахуватися, бо судили і висилали в Сибір. Садки вирубували. Був такий час, що так знищили садки, що ніде не було ні однієї вишеньки, ні яблуньки. Вже в 1961 році я поїхав за 16 кілометрів і взяв щеп і посадив. На кожну деревину плодіву накладався податок. Всі люди понижали садки. Було пару кисличок, що зараз і глянути не хотів би, не взяв би в рот, а тоді мусиш їсти.

Стільки горя впало на людей, стільки молитов про спасіння, що прийде час розплати. Нехай приходить! Раніше розповідаю про все, то малі мої діти плачуть, а зараз як розповідаю, то син, голова сільради, нервує.

Після війни рештки загинувших в час репресії дістали з підвалу костюлу, поскладали в труни; йшла дуже велика процесія — і українців, і поляків, проводили ті рештки на польський цвинтар. Це в каплиці і похоронили. Ксьондз дуже сильно тоді правив. Не дай Боже, щоб сьогодні наступило єдиновладдя комуністів, щоб таке повернулося — зразу б розпочалися репресії, ще гірші, ніж були.

Уляницька Анастасія Михайлівна, 1911 року народження, жителька села Черніївка Полонського району на Хмельниччині (магнітофонний запис). Я з Черніївки, народилась в ній і все життя прожила в ній. Голод добре пам'ятаю 33 і 47. Може, ще не можна казати?..

Як зачинали колгосп, до всякого було. І грабували, і всякого було. Ходили від сільради. Позабірали все, нічого не було — і сталася голодовка... Ні хліба... І зерно забрали, і все. В мене в сім'ї було 12 душ в хаті. Голод, холод. Батько мій робив на заводі робітником, але не міг прохарчувати таку велику сім'ю.

Вийшов дуже великий голод весною до жнив. Опухли всі люди, дуже опухали. Я сама була опухла дуже. Люди помирали з голоду в селі. Багацько вмерло людей.

Що було їсти? Збирали бур'ян, лободу. Корова в нас була, якби не корова, то хтось би і помер.

Сусідка була, чоловік її — Степан, Вербинець Марія, то в неї троє дітей з голоду померло, а пережили голод двоє — син і дочка (померли дві дівчини і один хлопчик). Син — той, що пережив голод — пішов на фронт, був танкістом, і з війни не повернувся.

Саверко Ліщинський помер з голоду. Мій дядько рідний Олексій Рибак помер з голоду... Не пам'ятаю більше. А опухали всі. В кого корова була, збирали бур'ян, картоплю гнилу по полі і гречушки пекла з лузги, всяке було.

Збирали харчі. В мого дядька було пару пудів пашні, то прийшли забирати, а жінка дядькова не давала, то вони штовхали жінку.

В 37 році саме перед Новим роком, завтра — новий 1938 рік, забрали 4-х чоловіків: Кордаса Шимона, робив в конторі колгоспній, відмовився підписувати людей на облігації;

Пивінського Фелікса, не знаю за що; Уляницького Франца, Зільмана Бронника — цих обидвох, сказати, ні за що. Ніхто не повернувся. Забрали — камінь у воду. І ніхто не знає. Не реабілітували. І забрали ні за що. Може, не можна так??

В 33 році я робила в заводі; ще вернулася раз. Мене послали в будинок відпочинку. Як я вже їхала додому... Жінка під деревом сидить з двома дітками, а третє грудь смочке. Як до тих двох діток — мертві, забрали їх і понесли, а вона ще ворухиться. Як поїзд приходить, то її вже забирають, вона мертва, а те дитятко ссе цицьку, цицьку тягне те дитятко. Куди вже те дитятко забрали — не знаю.

А сила, сила в штабелі було поскладано мертвими. То було в 33 році, якщо не помилюсь, на станції Фастів.

В 47 дітки ходили, як хмарки, ходили і дзюбали колосочки. В 47 в мене самої діти траву щубрали, то колосочка де знайдуть, то гичку. Плачу. Пішла одного разу на поле кукурудзу шарувати. Там кукурудза була посаджена на картоплиську, то де знайду гнилу картоплю — у фаргух, бо то ж треба діток погодувати. І то жінки збирають, то діти збирають. Приходить бригадир, каже: “Що ти тут тримаєш?”

— Гнилу картоплю.
Він мене як шарпнув та й висипав картошку... розтоптав. Господи, що я дітям дам?

Багато полончан мені розповідали, сама я не бачила, що десь в 37 році чи в 38 — на межі, 70 людей вони взяли, кинули у підвал костелу і замкнули, і всі там пропали, в тому числі чотири чоловіки з Черніївки. Священник теж позабірали. Коли приїхав ксьондз після війни, то позбирали в підвалі кості людей і поховали з костелу... Знущалися над людьми. Було так, було.

Прокопова (дівоче — Зеленська) Олена Цезарівна,

1927 року народження (народилась в селі Мальованка Шепетівського району), жителька села Буртин Полонського району на Хмельниччині (магнітофонний запис).

В 1936 році нашу сім'ю вислали в Казахстан у Кокчетавську область, в Кемеровський район, в село Чернігівку. Це всіх куркулів вислали, а ті куркулі були такі багаті, що аж світилися від своїх злиднів. Привезли нас товарняком в Казахстан і викинули посеред степу з вагонів. Але, правда, було літо, було голе місце в степу, а то потім назвали — Чернігівка. В ній жили поляки, українці, німці... але не було ні одного руського чи жида. Ні одного з руських чи з жидів не було, ні одного. Розп'яли палатки, а вони діра на дірі, як пішли під осінь дощі холодні, як

стали простуджуватись і помирати діти... Не було такої ночі, після якої не виносили б кілька дітей мертвих ранком. Майже всі малі діти тоді вимерли. Наш батько над нами — наді мною і сестрою розпинав якийсь плащ, і вже менше на нас лилось холодного дощу. А то кожен день за палатками закопували мертвих дітей.

Люди почали рятуватись, робили саман з чорнозему, копали землянки і робили такі хатини на одну маленьку кімнатку, і в тій кожній кімнатці першу зиму зимували по дві-три сім'ї. Про що тут можна говорити? Жили голодно, хоч привезли на чорнозем, і родило на цілині дуже багато. Ледве за день заробиш той трудовень, а на нього ще дадуть чи не дадуть тих 100-300 грам пашні. Дадуть — не дадуть, а вкрадеш — то і проживеш.

Влітку, як забирали людей в поле, то не відпустили додому, а там в колгоспі була столова, там їли, там спали і місяцями дома не були. То вже зимою ходили на роботу в той колгосп з дому: в колгосп — додому, додому — в колгосп.

До війни в Чернігівці НКВД чорним вороном вихоплювало чоловіків. Заберуть тебе — і ти вже ворог народу, і вже б'ють, поки не заб'ють. І слідів не оставалося після того, як вхоплять людину.

Під час війни мене забрали в трудармію, в якому році — не пам'ятаю. Це весною було. Від нашого колгоспу двадцять людей, і так від кожного по рознарядці.

Зібрали нас багато тисяч в ту трудармію і завезли на якусь станцію пустелі Майнтичу, там було кілька казахських будиночків і барак один довжелезний, як конюшня. Звіди нас під духову музику 25 кілометрів по пустелі пішком. І тільки ми прийшли, тільки ми зупинились серед пустелі, нас зразу ж заставили копати ями. Ми не знали для чого ті ями. А грунт такий, що один камінь. І замість грунту — не пісок, не глина, а якась сіра пілюка, якийсь попіл. І там не росло ні однієї травинки, ні одного кущика, нічого живого не було. За три місяці тієї пустелі тільки

одна змія напала на жінку, довжелезна змія, так що навіть навколо ший обмоталася жінці, а трудармійців були тисячі, точно не знаю скільки. Нічого живого — і тільки ми посеред пустелі: ні краплинки води, ні травинки, ні одного дощу не було. А під ногами так розпікалися ті камінці і той попіл, що стати ногою не можна було. От ні сіло — ні впало посеред пустелі Майнтичу, 25 кілометрів від іншої залізничної колії, ми почали будувати на сип під залізничну колію на Балхаш.

Туди позаганяли з усіх націй людей, а от що не було там ні одного жида, то не було, не бачила там жидів, та і руських щось не видно було в трудармії.

Продовження в наступному номері

Є В Р О П А П І Д А В Е Р И М А

БІЛЬШІСТЬ ЄВРОПЕЙЦІВ ЗГІДНІ НА РОЗШИРЕННЯ ЄС

Більшість жителів Євросоюзу виступає за розширення ЄС за рахунок нових членів, повідомляє УНІАН. Про це свідчать результати опитування, проведеного соціологічною службою Евробароме. За розширення ЄС - 45% європейців, "проти" вис-

тупають на 3% менше опитаних (42%).

Дослідження показало, що в 10-ти державах-"новачках" у ЄС з необхідністю укрупнення цієї регіональної організації згодний кожен 2-й респондент. Серед країн "старого" складу ЄС

нових членів у Євросоюзу найбільше хочуть бачити Греція, Іспанія і Данія. Разом з тим переважно не схвалюють розширення Євросоюзу жителі Німеччини, Франції, Австрії, Фінляндії та Люксембургу.

ПОЛЬЩА УДОСТОЇЛА УКРАЇНЦІВ БЕЗВІЗОВИМ ТРАНЗИТОМ У 27 КРАЇН

Польща з 1 серпня скасувала транзитні візи для українців у 27 країн. Відповідно до повідомлення, транзитні візи скасовуються для громадян, які мають гостьові візи або дозволу на перебування, видані Австрією, Бельгією, Грецією, Естонією, Ісландією, Іспанією, Італією, Кіпром, Латвією, Литвою, Люксембургом, Мальтою, Нідерландами, Норвегією, Португалією, Словенією, Словаччи-

ною, Угорщиною, Фінляндією, Францією, Німеччиною, Чехією, Швецією, а також які мають дозвіл на перебування, видані Швейцарією і Ліхтенштейном. Також це правило поширюється на громадян України, які літаком виїжджають у Великобританію і Ірландію транзитом через територію Польщі.

Термін проїзду транзитом через територію Польщі не може перевищувати 5 днів, при цьому термін дії гост-

тьової візи або дозволу на перебування в цих країнах повинний перевищувати цей термін. Як повідомлялося, раніше Польща затвердила принцип видачі віз українцям по місцю їх проживання. Польща постарается зберегти максимально можливі пільги у візовому режимі з Україною в рамках Шенгенської угоди, учасником якої є Польща.

За матеріалами Українські новини

Джерело: Кореспондент.net <http://www.korespondent.net/>

Д В А Н А С Л І Д К И П О К А Р А Н Н Я

„Син мудрий — потіха для батька, а син нерозумний — то смуток для ньеньки його.”

Такі слова, як „обов'язок”, „відповідальність”, „треба” є не дуже погуглярними. Звичніше робити все, що заманеться і ні перед ким не звітуватися, ніж змінити звичний спосіб життя, щоб виконати необхідні для збудування себе обов'язки.

Але життя учить, що в одних сім'ях є радість і внутрішнє задоволення від порядку, гармонії і злагоди, — це там, де всі (батько, мати, діти) займають своє належне місце в сім'ї, з любов'ю служать один одному і з радістю виконують свої обов'язки. В інших сім'ях батьки потерпають від неправильних вчинків своїх дітей. Навіть і тоді, коли вони їх ніби правильно навчають, але діти безпечно відкидають цю науку. Біль чи сором за невірну поведінку дітей — є показником того, що потрібно ще довести чи в чомусь перевчитися самим і перенавчати дітей. Батьки повинні бути відповідальними по відношенню до своїх дітей, дати дітям освіту, водити їх в церкву, говорити їм добрі, підбадьорливі слова, вислуховувати дітей, приходити їм на допомогу, проводити з ними свій вільний час. Але як діти розпорядяться батьківською наукою і своїм життям в великій мірі залежить і від них самих. Добре, якщо дитина научиться відповідати за свої вчинки і буде робити це добровільно і з розумінням, коли научиться підкорятися іншим і знешкоджувати сьогодні своєю правильною поведінкою майбутні біди. Хтось сказав: „Якщо у вас не вистачить сили волі, щоб підкорятися іншим, у вас не вистачить сили волі, щоб підкорятися собі”.

Як дисциплінувати дитину, навчити її важливим Божим істинам і прищепити їй навик відповідальності за нерозважливі вчинки? Показати, що гріховні вчинки самі за собою тягнуть покарання. В кожній сім'ї повинна існувати система покарання, яка дає змогу дитині навчитися робити вірні висновки і внутрішньо окріпнути. Психологи вважають, що всі наші вчинки викликають відповідні природні чи логічні наслідки (які можна по іншому назвати покаранням). Слово Боже також визнає ці два підходи до покарання.

Природні наслідки добре розкриті в притчі про блудного сина. Молодий юнак вирішив піти від батька і жити по-своєму, забравши у батька свою долю майна. Батько знав, що трапиться (бо розумів, що те, що він навчав сина для нього виявилось недостатнім), але віддав сину гроші і дозволив йому піти, щоб той „на своїй шкурі” пізнав тягари життя і загартував характер.

Природні наслідки виявили себе і блудний син, змарнувавши гроші, опинився в свинарнику біля корита з помиями. Природні наслідки врозумили юнака і він вирішив повернутися додому, до батька, який з радістю і любов'ю прийняв його. (Євангеліє від Луки 15:11-32).

Як бачимо з цієї історії — батько не тільки відпустив свого сина, але й дав йому гроші і дозволив розтратити частину маєтку. Батько блудного сина зробив це, бо ставив характер сина вище грошей. В нашому суспільстві дуже часто перемагає фінансова сторона питання, чи сторона „сліпої любові”, а не будування характеру. Які погляди відносно цього питання ми прищеплюємо своїм дітям?

Анатолій Григорович Войтко колись розповів мені, як закон природних наслідків допоміг йому дати важливий урок його донці Лілі, коли та ще була маленькою. Вона була цікавою, сміливою дівчинкою і не страшилася вогню і звичайно, залишившись без нагляду, могла отримати великі опіки. І тому, коли одного разу, вона крадучись (бо була неодноразово перед цим попереджена про небезпеку) протягнула руки до розкаленої електроспіралі — він не зупинив її, хоч розумів чим це все скінчиться, бо спостерігав в дзеркалі, що стояло на столі (лише вимкнув з розетки). Дівчинка від болю відскочила від плити. Опік був досить сильним, але лише цього було достатньо, щоб вона зрозуміла величину небезпеки і важливість батьківського застереження, і з того часу приймала їх в розрахунок в подальшому житті.

Дехто буде вважати це жорстоким методом. Та я так не думаю, бо краще запам'ятати біль від опіку, ніж отримати потім більшу біду. Крім цього дитина зрозуміла, що коли батько зас-

терігає, то його краще слухатися.

Логічні наслідки запам'ятовуються, коли батьки разом із дітьми вирішують, яке покарання повинна отримати дитина за свою погану поведінку. Наприклад: „Не нагодуєш стареньку, хвору бабусю (доки батьки на роботі) — сам не їж”, або „Коли порушиш правила вуличного руху, то заплатиш штраф зі своїх коштів і місяць не водитимеш автомобіль”. Тобто, логічні наслідки обговорюються раніше і дитина платить раніше оговорену ціну.

Біблейським логічним наслідком — було вигнання Адама і Єви із Едемського саду. Бог дав їм все, але попередив: вони не повинні були їсти плоди одного дерева — дерева пізнання добра і зла.

Спокушувана змієм, Єва з'їла заборонений плід і дала Адаму. Порушивши границі, в рамках яких вони могли вільно діяти, Адам і Єва стали смертними, тобто, негайно ввійшло в дію покарання логічним, раніше оговореним наслідком. Бог ввів єдину заборону в життя перших людей для їхнього ж добра (адже до цієї миті — вони жили в світі, де не було і натяку на зло). Бог ввів Свою заборону тільки тоді, як виявив Свою любов до них, потурбувавшись про задоволення всіх необхідних потреб: фізичних, емоціональних, інтелектуальних, соціальних і духовних. Вводячи заборону Бог дав Адаму і Єві можливість відповідати довірою, любов'ю і послухом на Його любов.

Батьківська любов в цьому плані схожа до Божої. І чим раніше діти зрозуміють, що батьки дисциплінують їх, навчають самодисципліні і виховують відповідальність за свої вчинки тільки із великої любові до них, тим краще буде для самих дітей. Покорюючись у Господі люблячим батькам — діти будуть захищені від багатьох поганих вчинків, їх природних і логічних наслідків. Таке життя дає дітям поступове пізнання добра і зла, вчить давати цим речам правильну (Божу) оцінку. Вчить, як люблячи і молячись за ворогів своїх, ненавидіти й те зло, яке живе в них, і як без лицемірства любити добро, яке буде і приносить добрий плід.

Алла Душнюк

ДЛЯ ПЕНСІОНЕРА — ГЛУХИЙ КУТ,

Іноді хочеться поділитися думками та одержати поради однодумців. Але чому на думку спадають лиш лозунги на кшталт „Алло, шукаємо однодумців!” або „Однодумці Нетішина, єднайтесь!” До конкретики не доходить.

А справа тим чи іншим боком торкається кожного — це квартплата. За що, тобто за які послуги ми платимо, кому платимо, куди витрачаються наші гроші і, головне, чи оплачуємо ми стільки, скільки повинні?

Ми вже розуміємо, що в правовій державі усі питання вирішуються на основі діючих законів. Ще древні проголошували: „Хай рухне світ, але встоїть закон!” Звідси маємо логічний висновок: „Ми повинні оплачувати всі послуги, котрі одержуємо”. Якщо мені, наприклад, не вистачатиме пенсії для оплати квартири, то я матиму претензії до держави, що пенсією такого розміру оцінила мій труд, — не до ЖКО. Але лише в тому випадку, коли я матиму переконання, що всі мої оплати комунальних послуг ґрунтуються на діючому законі.

Напередодні чергового підвищення вартості комунальних послуг, оглянемо на легітимність уже проведеного підвищення вартості послуг ЖКО. Насамперед приглянемося до громадських слухань. В матеріалах, розміщених в газеті „Нетішинський вісник” № 14 від 08.04.05 р., не наведено ніяких розрахунків — лиш порівняльні таблиці. На заплановані слухання „громадськість” не з’явилася. Прибули лиш ті, кому належить по службі. В результаті, навіть замітка в „НВ” не розглядалася.

У нас пасивна громадськість! Активні пастухи, але вельми пасивні вівці! Чому ж громадськість не з’являється на слухання?

Причин цьому декілька.

По-перше, слухання організовується таким чином, щоб вони не завадили досягненню поставленої кимсь якоїсь (невідомої громаді) цілі, і про це здогадується громадськість.

По-друге, певному прошарку людей жаль витрачати особистий час на такі „дрібниці” — вартість його цінується ними вище у кілька разів. З цього приводу в анекдотах про Форда є і такий: На суд із поштовим відомством за лишнє знятий з нього один долар Генрі витратив свого особистого часу на 5000 доларів. (Порівняйте цю активність з українською пасивністю!)

По-третє, розібратися в юридичних хитросплетіннях складно навіть для фахівців.

По-четверте. В основному люди вважають, що батою обуха не перебієш. Захисту у влади не одержиш: прийдеш з питанням — підеш або з двома або винним — мовляв, не заважай людям працювати.

Вп’яте. Значна частина населення елементарно боїться, вважаючи, що

„власть імуші” найдуть, як допекти, якщо й не „упекти”. То ж не драгуй гусей, чи то пак владу, яка так само дружно захищає себе, як і гуси.

В Нетішині трапилося так, що міськрада затвердила нові розцінки якраз в той день, коли Уряд наклав мораторій на підвищення квартплати. Тож рішення нелегітимне.

Але, як то тепер кажуть, — абзац.

Спочатку розглянемо ситуацію з такою організацією, як „Міські електромережі”(МЕМ). Не узгодивши зі мною, як з окремим абонентом, ні дати виділення, ні показники лічильника, не уклавши типового договору, МЕМ самостійно виконала дії, котрі вважала потрібні і почала нараховувати мені борг за користування електроенергією.

З дня заселення я кожен місяць 14-го чи 15-го числа знімаю показник і оплачую вартість електроенергії. Так що вартість електроенергії оплачена з точністю до одного оберту диска лічильника.

На всі оплати є відповідні квитанції, навіть на серпень 1984р., де чорним по білому відзначена оплата за електроенергію, уже на рахунок МЕМ.

Звідки ж борг? Як мені пояснили, не один я в такому становищі. ЖКО „не віддало” МЕМу сплачені мною гроші, а МЕМ зараховує їх в борг. Чому, як, а підстави якого закону мене зроблено боржником. Де та прокуратура, що повинна захищати інтереси громадянина?

МЕМ відпасував мене в ЖКО. Там мені сказали, що гроші використали на оплату квартплати (борг за телеантену, про це скажемо нижче). Це все одно, якби я дав гроші на буханець хліба, а їх відправили на покриття боргу України перед Євробанком.

Я поткнувся в міськраду з питанням, чи хтось це виправить? По принципу „рука руку мие”, мені відповіли: „Ніхто і не думає про це”. Ось такий з мене футбольний м’яч зроблено.

Було б не так прикро, якби ці оборудки не зазіхали на ті пільги-сльози, які виділила нам держава як компенсацію за колишній хліб з листя лободи і липи, за плугатаря в 10 років із запряженою в ярмо коровою, за поколоті стернею ноги, за страх бути покараним згідно з законом „Про три колоски”. Саме ці пільги з’їдають штучно створені борги.

Йдеться не лише про матеріальний збиток (для мене і він суттєвий), йдеться про морально-психологічне знущання над людиною, котра начебто оволоділа деякими правами. Над людиною, яка цих прав на практиці немає і, на думку чиновника, немає не тільки прав, але й свідомості, моралі і людської гідності.

Тепер, давайте знову повернемося до нашої рідної квартплати. Хто не переймається якоюсь десяткою та кому байдуже дотримання букви закону — хай далі й не читають.

Окрім постулату „Хай згине світ,

але встоїть закон”, існував споконвітку і існує зараз також інший постулат: „злодій починається з голки”.

При приватизації квартири був укладений відповідний договір, боргів з квартплати не було. До договору додані відповідні розцінки, які являються невід’ємною частиною договору. І я попередив ЖКО, що буду оплачувати по них, а ніяк по іншому, до укладення нового договору.

Відсутність типових договорів з новими розцінками, неможливість вивчити деталі на місці змусила мене звернутись у відділ звернень громадян ВР України і одержати від Держжитлокомунгоспу України деякі роз’яснення. Згідно постанови Кабміну України від 12.07.05р. №560 розмір тарифів (нормативних витрат, пов’язаних з утриманням будинків і споруд та прибудинкових територій) визначається по кожному будинку окремо. Виходячи з вищезазначеного нормативного акту, розглянемо проблему у порівнянні з Таблицею-розрахунком котрою користується ЖКО.

Найбільш „яскравий” пункт — пункт 24.1 — опалення сходових кліток. Скажіть, де у п’ятиповерхових будинках по вул. Будівельників опалення сходов і підвалів (крізь підвал проходить теплотраса). Як опалення нема, то чому ми маємо платити за таку „послугу”?

Хто виправить порушення закону, яким чином та коли будуть повернуті обманом одержані наші гроші?

Ні у кого з тих, хто затверджував розцінки, не виникло бажання розібратися як утворилися цифри в цій таблиці. Після ЖКО я звернувся в міськраду.

Я думав, що компетентні особи розберуться в усій таблиці, тому в запиті навів вибірково лише деякі недоречності (лише по рядку 1 „таблиці-розрахунку”). Мене вирішили „ударити” по голові **ФОРМУЛОЮ** — мовляв, не лізь, діду, бо тут **ФОРМУЛА**, котрої тобі не зрозуміти.

У відповідь, для обґрунтування розміру оплати що з мене здирають, наведена ось така формула: $BC=(Oz+Hп+H+M+I)/Pз$, де Oz — заробітна плата; Hп — відрахування на соціальні заходи; H — накладні витрати; M — матеріальні витрати; I — обов’язкові платежі до бюджету; Pз — загальна площа будинку, тобто $(29756+11209+16664+2279)/506530 = 0,118$

Ви щось зрозуміли? Я теж ні. Навіть кількість знаків зрозуміти не можливо, бо буквених позначень 6, цифрових — 5, що пропущено, яка величина? Ясно, Pз — загальна площа, але де ж будинок з площею 506530 кв.м.?

Пояснюють, що взяли всі будинки „чохом”. Таке собі „маленьке” відхилення від закону. Але ж закон або виконується, або ні. І хто кому дав право класифі-

А ДЛЯ ЧИНОВНИКА — ТІНЬОВА ЕКОНОМІКА

кувати порушення — більші чи менші. За роз'ясненнями по решті позицій Таблиці міськрада відіслала мене знову в ЖКО, де вже я був. Коло замкнулося, і треба сказати дуже рано, бо хотілось би знати ще нормативне навантаження на одне робоче місце, нормативи витрат по цій позиції, та і по інших позиціях.

Наступний „яскравий” пункт — пункт 6 — освітлення сходових кліток.

Наприклад, в нашому під'їзді — 600 кв.м. житлової площі, нарахування на під'їзд $600 \times 0,057 = 34,20$ грн. В двокімнатній квартирі (для порівняння) з двома мешканцями, обладнаній електричною плитою, праскою, пилососом, телевізором, 6 точок освітлення, електричний чайник інші дрібниці — набирається лише на 10-12 грн. А на сходах горять всього дві лампи денного світла потужністю 40 Вт кожна, та і ті купують самі мешканці.

По пункту 7 хотілось би знати, що входить до прибудинкової території. Біля нашого будинку немає навіть дитячої площадки.

Пункт 11. Що це для нашого будинку? Якщо вентиляційні канали, то 25 літ голубині випорожнення вигрібаю сам.

Будь-які економічні підрахунки мають базуватися на нормативах: маємо стільки кв.м. сходів у будинку, норма стільки кв.м. на прибиральницю, зарплата така-то і т.д. Хай би хоч міська рада мала такі дані. Не зацікавлена, бо, притримуючись принципу „той прав, в кого більше

прав”, можна не вислуховувати відвідувачів з незручними питаннями, попросити їх залишити кабінет і т.д.

Невже чиновнику, що підписував відповідь на моє звернення, особисто для себе не цікаво, як і за що він платить у вигляді квартплати і чи все там гаразд із законом? Чи його зарплата дозволяє йому не цікавитись такими „дрібницями”, мовляв „не царское это дело”.

Отже, давайте далі добиватися, „Нехай встоїть закон!” Наприклад, обов'язок платити прибутковий податок виникає у мене при підписанні договору про прийом на роботу або в інших передбачених законом випадках, але обов'язково мають бути підписані певні документи — контракти, зобов'язання на оплату єдиного податку і т.д. і т.п.

Який же договір, які зобов'язання я підписував, де б зобов'язався платити 3 грн. 50 коп. щомісячно на користь Лотел? Правда, не впевнений, що ці гроші попали б на рахунки ЛОТЕЛ (здаймо МЕМ), але борг ЖКО нараховує регулярно. І чому 3.50, а не 35.00 грн.? З Хмельницького мені повідомили, що потрібно платити 4,5 коп. в день.

Як не дивно, але в міськраді замість допомогти відшукати правові основи — бурхливо стали на сторону ЖКО. Ідуть туди, пишуть заяви, аби не платити і т.д. А заяву щоб платити я писав? А інші люди за що платять?

Такі ось „викрутаси” (не останні), що допомагають скаламутити воду, а в каламутній воді, відомо, що зручно

робити. Що ЛОТЕЛ з ЖКО успішно й роблять.

Хочеться мені знайти однодумців, щоб разом подивуватися. Впевнений, що є багато посадових осіб, що мали б зацікавитись виконанням закону по відношенню до самого себе. Мовчать...

В місті є багато юристів-адвокатів, юрисконсультів і інших спеціалістів з юриспруденції. Їм би легше розібратися в цих питаннях. Хочеться, щоб спрацювало хоч оце: „Лікарю, вилікуйся сам!” Невже безплатно їм вже не хочеться навіть для самого себе? Можливо зарплата дозволяє не цікавитися дрібницями, а швидше не хоче ризику: при теперішнім хаосі в законодавстві влада завжди знайде як „укусити”, а кому цікаво воювати з владою, маючи пристойне робоче місце?

А пенсіонер, звичайно, не зможе найняти адвоката, доброго спеціаліста ще й не тутешнього, щоб влади не боявся.

Ось такий глухий кут вимальовується. Не „прямий”, „гострий” чи „тупий”, як учили в школі. А „глухий”. Я б сказав „глухий в тіні”.

Для багатьох з нас „тіньова економіка — явище абстрактне, десь не у нас, десь на великих підприємствах.

Але ж „тіньове” це таке, чого не можна роздивитись ясно і прозоро — як і розрахунки по нашій квартплаті. Тіньове там, де бізнесмен і чиновник з'єднані Формулою „Рука руку мие”

В. І.Вдовиченко, пенсіонер

Л И Ц Е М Д О Ш К О Л И

Що будуть їсти школярі?

20,5 тисячі шкіл відкрили свої двері для школярів 1 вересня. Як повідомив міністр освіти і науки Станіслав Ніколаєнко, за парти сіли загалом майже 5,06 мільйона учнів, з них-380 тисяч першокласників, що на 281,5 тисячі менше, ніж п'ять років тому.

Вірогідно, щоб позбутися тенденції зменшення школярів, Міністр підписав наказ про заборону продавати у шкільних їдальнях та буфетах продукти, які містять синтетичні барвники, ароматизатори, підсолоджувачі, підсилювачі смаку, консерванти.

Заборону накладено на чіпси, газовані напої, квас, сухарики, „повітряний рис”, та інші продукти, які не є життєво необхідними для дітей. Крім того, у новому навчальному році шкільним кухарям доведеться відмовитися від приготування страв із жирної свинини, річкової та копченої риби, грибів, майонезу тощо. За наказом міністра, зі шкільних буфетів має зникнути навіть натуральна кава і тістечка, крем яких був збитий із ненатуральних складових.

Словом, керівництво галузі збирається „вигнати” за шкільні стіни всі продукти, які порушують обмін речовин дитини, призводять до ожиріння, підвищують ризик виникнення у дітей серцево-судинних захворювань

та утворення злоякісних пухлин. Розробники наказу вважають, що школярі з надлишком їдять картоплю, хліб, макарони, солодощі, а білків і фруктів недостатньо. Що білків тваринного походження в раціоні дітей повинно бути 60%, а рослинного 40%. За звичай, аби перекусити, школярі кажуть, що взяли б свіжі булочки, піцу, курятину, чай.

Однією піцею можна наїстися, а з їси сухарики і все одно голодний ходиш. Але це біда тих, хто при грошах, бо не всі діти мають кишенькові гроші на обід у школі. В мої шкільні роки давали парне молоко безкоштовно. Було б непогано повернутися до того знову, тому що в деяких сім'ях і хліба немає. Непогана, як на мене, ідея інституту бджільництва, щоб давати дітям безкоштовно 20-30 грам меду в день.

Мабуть від нової „буфетної революції” не засмутиться ніхто, хіба що виробники чіпсів і „газировки”. Поживемо, побачимо.

Від редакції: вірогідно автор, щоб до журу, майонезу, тістечок ... помиляється стосовно того, що за ними ніхто плакати не буде, але якби дітей так привчили, то певне було б добре.

Вчителям службові квартири

Показник плінності кадрів у галузі залишається тривожним-15 тисяч осіб звільнилися за цей рік. Щоб покращити кадрово-освітній потенціал шкіл,

МОН планує запровадження тристоронніх договорів: студент — ВНЗ — роботодавець. Приваблювати в школу молодого фахівця будуть, зокрема, житлом. Щоправда, за минулий рік виділені всього 600 квартир, тоді як на нього претендують 20 тисяч учителів.

Ще є такі думки автора і Міністра

Сьогодні 86 відсотків вчителів мають вищу освіту, 14 відсотків педагогів — пенсіонери. В моєму селі (Острозький район) багато учителів пенсіонери, а молоді, які закінчили ВНЗ, сидять по домівках, хоча я впевнений, що кваліфікація молодих вища, тому було б непогано запровадити конкурс вчителів математики і природничих предметів, щоб працювали кращі. Акцентувати увагу треба на тих галузях, за якими майбутнє, а вони не вивчаються, не розвиваються на належному рівні.

Міністр освіти сказав, що можливо, для випускників обов'язковим буде екзамен з математики, наприклад, двох рівнів — для гуманітаріїв — трохи слабшого рівня, а для сильніших учнів — складнішого. Також Міністр сказав на зустрічі з журналістами, що для підтримки і популяризації професії вчителя пропонується (в планах) запровадження регіональної премії.

Клим Крикотун

ДОПОМОЖИ СОБІ!

Ця газета допомагає Вам — відкриває очі на все, що творять з Україною і українцями різного рангу чиновники. Захищає інтереси принижених, знедолених, обманутих і утискуваних. Ми друкуємо: як захистити себе від беззаконня, як захиститися від переврки контролюючих органів, що зробити для того, щоб Вас не обманули, при оплаті житлово-комунальних послуг, як не давати хабарі. Пишемо про те, як вижити в наш жорстокий час і залишитися людиною за будь-яких обставин. Як добром перемогти зло, викриваючи його. За Вашим бажанням газета буде Вам трибуною в світ, бо Ваші публікації (Ваш погляд і думка, викладені в цій газеті) розповсюджуватимуться через мережу Інтернет в світ. Газета внесена до **Каталогу загальнодержавних видань** (на сторінці 19), **виходить двічі на місяць**. Передплатний індекс — **08697**, **ціна одного примірника 50 (54 по Укр.) коп.**

Ціна (кінцева) на кв. по Хм. обл. - **Згрн. 24 коп.**; по Україні - 3 грн. 40 коп. Відповідно: на місяць: 1 грн і 1грн. 8 коп.

Передплату на „Вісник малозахищених” зобов’язані приймати всі відділення поштового зв’язку та листоноші. Про кожен випадок відмови у передплаті і про будь-які проблеми (деяка влада нам ще перешкоджає) просимо повідомляти редакцію (адреси і телефони — в кінці газети).

Дорогі друзі! Ви розумієте, що цій газеті від влади підтримки ще нема.

Передплатою Ви ЗРОБИТЕ посильний внесок у нашу спільну боротьбу за справедливість та правосуддя в Україні, за життя в правді — своє, дітей та онуків.

Можливі іноді затримки й з нашої вини, бо не завжди вчасно знаходимо гроші на друк, але зривів випуску ще не було і надалі, дасть Бог, будемо жити!

**ЩИРО ВІТАЄМО ГЕРАСИМЧУКІВ
ОЛЕГА ПАВЛОВИЧА ТА ГАННУ
ВАСИЛІВНУ З ЇХНІМ ПЕРШИМ
СИНОМ!**

**ХАЙ БОГ БЛАГОСЛОВИТЬ ВАШУ
СІМ’Ю Й НАДАЛІ РАДУВАТИ СВІТ
МОЖЛИМИ ПРИВНОСИТИ
ПРАВЕДНІСТЬ І СВЯТІСТЬ**

С к а з а н н я м у д р и х

І розум є, й душа літає, а Духу брак — отак буває...

Щигликом живе, соловейком співає; та здолать себе — силюнки немає.

Зрячі ті, хто бачачи неправду, не мовчать.

Щасливий шлюб — союз тих, хто вмють щиро вибачати.

Головний засіб проти будь-якого страху — страх Божий.

Божа сила найкраще помітна на тлі нашої слабкості.

Прийде час правди та правосуддя і терези справедливості вирівняються ідеально.

Виправдовуючи гріх, ми грішимо двічі. Виявити гріх — чинити добро, хто ж знає, як чинити добро, та не чинить його, той грішить.

Тим, хто пізнав радість спасіння, нежеже приховувати його від інших, бо ховається Божа слава.

Перш ніж засудити іншого, засуди себе самого. Щоб судити, треба бути святим.

Коли переконання глибшають, мужність в час іспиту міцнішає.

Той, хто не здатний ненавидіти зло, — не здатний любити добро.

Добре прочитана навіть і не один раз Біблія — не ознака добре нагородованої душі, бо лише добрим вчинком душа насичується.

Християнська любов не віддає злом й не прощає супротив Духу Божому.

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ**Продовження, початок в ВМ 15 (71)**

Так що ж робити, коли державні органи порушують права громадян? Не сплачувати податки і збори? Ні, цього робити не можна, так як сплачувати податки і збори — це конституційний обов’язок кожного, а громадяни в основному законослухняні.

Треба вимагати добросовісного виконання головного конституційного обов’язку від утримуваних за наш рахунок державних службовців, яку б високу посаду вони в державі займали.

Для звільнення громадян від свавілля державних чиновників і для відстоювання своїх прав треба спочатку вивчити ці права, навчитися ними ефективно користуватися, позбутися за рахунок цього страху і невпевненості в своїх силах і можливостях, а також, і це головне, наполегливо і до перемоги відстоювати свої права. І тоді порушені права громадянина будуть поновлені, а корумпований державний чиновник за порушення цих прав в обов’язковому порядку позбудеться своєї посади і відшкодує громадянину нанесену шкоду (матеріальну та моральну) у повному обсязі.

Право на захист прав та інтересів громадян гарантовано чинним законодавством

Конституцією та іншими законами України передбачено, що кожен має право як на захист своїх прав з боку держави, так і на самостійний захист цих прав і охоронюваних законом інтересів.

В залежності від важливості прав законодавством надані різні за можливістю права щодо їх захисту.

Так, згідно з ч. 3 ст. 27 Конституції України “кожен має право захищати своє життя і здоров’я, життя і здоров’я інших людей від протиправних посягань”.

Стаття 40 Конституції України та ст. 1 Закону України “Про звернення громадян” закріплює за кожним право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення і або особисто звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування і та посадових і службових осіб цих органів, які зобов’язані розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк.

Це право на звернення деталізовано Законом України “Про звернення громадян”, згідно зі ст. 1 якого громадяни України мають право звернутися до органів державної влади, місцевого самоврядування, об’єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, засобів масової інформації, посадових осіб відповідно до їх функціональних обов’язків із зауваженнями, скаргами та пропозиціями, що стосуються їх статутної діяльності, заявою або клопотанням щодо реалізації своїх соціально-економічних, політичних та особистих прав і законних інтересів та скаргами про їх порушення.

Джерело НДІ Конохов С.Д. Київ 2003р.

“Вісник малозахищених”
Інформаційна
громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З’єднання борців
“За справедливість”.
Свідоцтво про державну
реєстрацію **КВ № 9485**
від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Адреса редакції:
вул. Набережна, 7, м. Нетішин,
Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbz@nh.km.ua

Виходить двічі на місяць (до 20 і до 5)
Розповсюдження газети безкоштовне, а для
передплатників (передплатний індекс **08697**) і
бажачучих купити у роздріб — за пільговою
ціною: по Україні 54 коп.,
по Хмельницькій обл. 50 коп.

Редакційна рада не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки. Редакційна рада залишає за собою право відбору та редагування надісланих матеріалів. У разі необхідності редакційна рада буде погоджувати відредагований текст матеріалу з його автором. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.
У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов’язкове

Банківські реквізити:
р/р 26004301071 ВАТ держ. ошад. Банк,
м.Славута МФО 375155, Код ЄДРПОУ
22764531

Програмні цілі: захист інтересів
скривджених, принижених, знедолених і
несправедливо ображених; надання
консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте -
ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Газета друкується у
ПП “ПАРІ-БРОК”
місто Нетішин
Тираж: 3000 Зам. № 242